

Naar man dog ydede en større Belønning for Opsparing end før, naar man gjorde det muligt for den, der har opsparet ikke lidt, alligevel at kunne faa Aldersrente, kan vi se bort fra, at vi ikke har naaet saa meget, som vi i 1919 havde foreslaaet, eller saa meget, som Ministeren havde foreslaaet. Man har formindsket Sætserne. Det ærede Medlem Hr. Holstein pegede ogsaa derpaa. Man har navnlig for Landkommunernes Vedkommende fastsat den laveste Sats, som den højtærede Minister foreslog, skønt den højtærede Ministers Forslag tydelig sagde, at der er Kommuner, hvor denne lave Sats aldeles ikke kan anvendes. Ikke desto mindre har man strøget Ministerens to højere Sætser og kun fastholdt den lavere. Nu vel, ogsaa heroverfor har vi sagt: Da Ministeren og Flertallet ved anden Behandling gik ind paa at give Kommunerne en Ret til frit at skønne over, hvad der burde lægges til disse Sætser, ikke blot i Sygdomstilfælde, men i Svækkelses- og Svaghedstilstande, det vil sige alle de Tilstande, som faktisk fremkommer med Alderen, da man altsaa har indrømmet, at Taksterne kan forøges af Kommunalbestyrelserne, naar disse skønner, at Kaarene nødvendiggør et Tillæg, vilde vi ogsaa kunne have taget dette og alligevel have givet Loven vor Stemme. Men til sidst stod saa det Spørgsmaal, hvornaar Retten til Aldersrente skulde indtræde. Dér har jeg sagt, at vi vilde til det sidste arbejde for at fastholde 60 Aars Aldersgrænsen som det Tidspunkt, der gav Retten, men naar dette uigenkaldeligt var forkastet af Flertallet, vilde vi arbejde paa at faa tilfredsstillende Overgangsbestemmelser. Derfor sagde vi ogsaa i Udvalget: Hvis man vil give os disse Overgangsbestemmelser, vil vi, trods det, at Loven paa saa mange Punkter er formet saaledes, at den vil fremkalde Usikkerhed og Ulighed i Behandlingen af Forholdet, at den mange Steder vil fremkalde Skuffelse og enkelte Steder stor Bitterhed, dog, hvis der kunde skabes en saadan rimelig Overgang, anbefale at stemme for Loven. Ministeren sagde: Det er kun en Forskel paa 10 og 20 Aars Overgang. Ja, i Aarens Tal er det det, men saaledes som det var foreslaaet af Ministeren, og saaledes som det er foreslaaet af os, er det tillige noget andet. Thi Ministeren siger simpelt hen, at de, der er 60 Aar, faar, naar de er 60 Aar, Ret til at faa deres Aldersdomsunderstøttelse. Og saa siger Ministeren videre: „Ret til at oppebære Aldersrente med $\frac{2}{3}$ af det 65-aarige tilkommende Beløb har fra det fyldte 60de Aar Personer,

der ved Lovens Ikrafttræden er mellem 59 og 60 Aar gamle“. Det vil altsaa sige, at kun de, der er over 59 Aar den Dag, da Loven træder i Kraft, bevarer den gamle Ret til at faa Hjælpen ved det 60de Aar. Vi foreslaar derimod, at denne Ret bevares for alle, der er fyldt 50 Aar. Der er en uhyre Forskel paa, at alle, der er naaet saa højt op i Alder som til 50 Aar, skal have denne Ret, og paa at sige, at kun de, der er lige paa Tærskelen, ikke skal afvises i det Øjeblik, de naar den. Man har sagt — det har den højtærede Minister sagt, og det er blevet understøttet i Dag af andre —, at der var en uhyre Forskel paa Retten til Aldersrente og den Adkomst, der nu er til at faa Alderdomsunderstøttelse. Det forekommer mig, at man maa have glemt, hvad det er, der staar i den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov. Denne Lovs Fejl beror ikke derpaa, at den ikke giver en Ret ved det 60de Aar, for det giver nemlig Loven, men derpaa, at den efter at have proklameret Retten sætter Bestemmelser, hvorefter Retten kan forsvinde ved et Skøn. Loven siger nemlig følgende: Den, der efter at have fyldt sit 60de Aar bliver ude af Stand til at forskaaffe sig selv eller dem, overfor hvem der paahviler ham fuld Forsørgelsespligt, det fornødne til Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, skal, for saa vidt han har Indfødsret, efter de nedenfor angivne Bestemmelser været berettiget til at erholde Alderdomsunderstøttelse. Den nuværende Lovgivning siger: Du er i det 60de Aar berettiget til Alderdomsunderstøttelse, hvis du ikke kan forskaaffe det fornødne til dit og din Families Underhold (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Berettiget, *hvis!*). Berettiget, hvis du er ude af Stand til at forskaaffe dig dit Underhold (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det er det, man skønner over!). Det er det, man skønner over, og det er netop derigennem, man kan bringe Retten ud af Verden. Mange, som efter deres egen og andres Opfattelse har været ude af Stand til at forsørge sig paa tilfredsstillende Maade, er blevet forholdt Alderdomsunderstøttelse eller tilstrækkelig Understøttelse, og det er dette Forhold, den foreliggende Lov raader Bod paa, idet den fastholder Retten, men gør Rettens Opfyldelse afhængig, ikke af et subjektivt Kommunalbestyrelsesskøn, men af rent objektive Kendsgerninger, som man ikke kan komme udenom. Men Retten er der, og derfor siger jeg og har jeg sagt hele Tiden under denne Lovs Behandling, at hvis man vil gaa til en højere Aldersgrænse, maa man i alt Fald overfor alle dem, som